הנסיכה כוכבית

מאת מ.ק. ד'אולנוי (1651 – 1705)
(נוסח מקוצר)
איורים - ולטר קריין (1845 – 1915)

היה היו פעם שלוש נסיכות שחיו עם אמא שלהן, נסיכה שירדה מכל נכסיה ואצילותה. שמן היה רוסיט, ברונט ובלונדין.
יום אחד הגיעה לביתן אישה זקנה שביקשה לקבל ארוחה. אמא של הנסיכות הייתה טבחית מעולה וברצון כיבדה את הזקנה בארוחה.
האישה, שהייתה למעשה פייה, הבטיחה לגמול לה יפה בתמורת הארוחה ונעלמה מיד.
כעבור זמן מה מלך עבר קרוב לבית הנשים, מלווה באחיו ובאדמירל, ראש הצבא. הם התארחו בבית הנשים ואכלו שם, וכשראו את שלושת הנסיכות, התפלאו כל כך מיופיין שהציעו להן מיד נישואים. וכך המלך נישא את הצעירה, בלונדין, אחיו את ברונט, והאדמירל את רוסיט.

הפייה גם בירכה את המלכה החדשה, בלונדין, שנולדו לה שלושה ילדים, שני בנים ובת, כל ילד נולד עם כוכב זוהר על מצחו ושרשרת זהב על צווארו, ומשערותיהם נשרו אבני חן. גם אחותה האהובה של המלכה, ברונט, ילדה בן יפה תואר. אך האחות השלישית, רוסיט, שלא נולדו לה ילדים, קינאה בשתי אחיותיה, ואמו של המלך שנאה אותן. שתיהן חיפשו דרך לפגוע בהן. כעבור זמן מה באה ההזדמנות, כי זמן קצר אחרי הלידה ברונט מתה פתאום, והמלך עצמו יצא למלחמות. מלכת-אם הזקנה ורוסיט הוראו למשרתת בשם פנטיז לחנוק את שלושת הילדים של בלונדין ואת הבן של ברונט.
המשרתת אמנם התכוננה לבצע את פקודתן, אך נרתעה כי הוקסמה מהיופי של הילדים. על כן היא דאגה להביא סירה לחוף הים, שמה את הקטנים בעריסה, ודחפה את הסירה עם הילדים לים. היא הייתה בטוחה שהילדים יטבעו בים או ימותו בצורה אחרת, ובכל אופן היא פתרה את עצמה מהריגתם ומנקיפות המצפון.

אלא שהפייה הטובה שמרה על הילדים ואחרי שבוע הסירה שלהם נמצאה על ידי שודד ים. הוא הוקסם מהיופי של הילדים ומיד חזר אתם הביתה, לאישתו, שלא היו לה ילדים משלה. שניהם התפלאו מאוד מהקטנים, מהכוכבים שעל ראשם ומשרשראות הזהב שעליהם, ובמיוחד הופתעה אשת שודד הים כאשר סרקה את הילדים ויהלומים התחילו לפול משערותיהם.

כשסיפרה את הדבר לבעלה הוא ענה "אני עייף כבר מאוד מקרבות הים, ואם שערות של הקטנים ימשיכו לספק לנו את האוצרות, אוותר על מלאכתי ואפסיק לשדוד אוניות."

קורסין וקורסינה, כי כך קראו לשודד-הים לאישתו, התאהבו בילדים, ומאחר שלא ידעו מי הם, נתנו להם שמות משלהם. לבת קראו כוכבית, לשני הבנים של בלונדין שמשי ואושרי, ולבן של ברונט, יקיר.

כשהילדים גדלו, קורסין דאג ללמד אותם ולחנך כראוי, כי הבין שסוד כלשהו קשור עם ילדים אלה. אך שניהם, קורסין וקורסינה לא סיפרו לאף אחד

מאין באו הילדים, ואלה נחשבו על ידי כולם כילדים שלהם. הילדים גדלו ביחד, ואהבו זה את זה מאוד, אך אושרי גילה חיבה מיוחדת לכוכבית.
יום אחד שמעה כוכבית את קורסין אומר לאישתו "לא מצאתי שום סימן מאין באו הילדים ואיפה נולדו" והיא ענתה "אבל אני חושבת שאושרי אינו האח שלהם, כי אין לו כוכב על מצחו ולא שרשרת על צווארו."
כוכבית מיד רצה לאחים וסיפרה על שיחת הוריהם המאמצים, והנסיכים התייעצו והחליטו לבקש רשות מקורסין ואישתו, לנסות ולגלות את סוד מוצאם.
ההורים המאמצים התנגדו תחילה, אך הסכימו בסוף. הוכנה ספינה מפוארת והנסיכה ושלושת הנסיכים יצאו בה לדרך. בכוונתם היה לצאת למקום בו מצא אותם קורסין, ושם לעלות עולה לפיות, למען שידריכו אותם בחיפושיהם. תחילה הם התכוונו להקריב יונת-בר, אך ברגע האחרון הנסיכה ריחמה על חיי הציפור, ונתנה לה לעוף חופשית. באותו רגע הופיע לפניהם בת-ים, שאמרה "אל תחששו ותנו לספינה שלכם ללכת חופשית. נחתו איפה שהיא תעצור."
עכשיו הספינה נעה במים מהר יותר, ותוך זמן קצר הם ראו לפניהם עיר נהדרת ולשם כוונה הספינה.
הם נחתו ומיד הופיעו על החוף אנשים רבים שיופי ספינתם משכה את תשומת לבם.
האנשים רצו מיד וסיפרו את האירוע למלך, וזה יצא על מרפסת ארמונו הפונה לים.
הנסיכים שעל הספינה שמעו את התושבים קוראים "הנה המלך". הם פנו אליו וקדו עמוקות.
המלך הביט עליהם, הוקסם ביופייה של הנסיכה ומנועם הנסיכים, וציווה לספק להם את כל צורכיהם.
ארבעת הצעירים עניינו את המלך והוא סיפר למלכה אמו עליהם, על הכוכבים שעל ראשם ועל הכל שהעריץ בהם. המלכה נחרדה והבינה שהמשרתת פנטיז בגדה בה. מיד נתנה הוראה לחקור והידע על גילם של האורחים אישר את חששותיה. היא קראה למשרתת פנטיז, וזו, תחת איומים, הודתה במעשה, אך הבטיחה שתמצא הפעם דרך להרוג את הארבעה. היא לקחה גיטרה,

התיישבה מול חלונה של הנסיכה כוכבית ושרה כל כך יפה שכוכבית הזמינה אותה לחדרה.
"ילדתי" אמרה פנטיז הזקנה "אמנם השמיים עשו אותך יפה ביותר, אבל חסרים לך מים מרקדים. תראי, אילו היו לי כאלה, לא היית רואה אף שערה לבנה על ראשי ולא קמט בפני. לצערי נודע לי הסוד הזה מאוחר מדי וקסמי פני דחו, אך את עוד צעירה ולך הם יעזרו."
"אבל איפה אמצא את המים המרקדים" שאלה כוכבית.
"הם ביער אורות" אמרה פנטיז "יש לך שלושה אחים ובוודאי אחד מהם אוהב אותך די כדי ללכת ולמצוא אותם."
"אחי אוהבים אותי" אמרה כוכבית "אך יש אחד ביניהם שלא יסרב לשום בקשתי." פנטיז הערומה החליטה שעשתה די ועזבה.
כוכבית סיפרה הכל לנסיכים, האחים שלה. הם הבינו שהיא מאוד משתוקקת למי הפלא, והנסיך יקיר שרק חשב איך לרצות את כוכבית, החליט לצאת לחיפוש אחרי המים. למרות בקשותיה שלא

יעשה כך, הוא עלה על סוס לבן שלו ויצא לדרך.
כשהגיעה שעת הערב וכוכבית לא ראתה את יקיר, שלחה אנשים כדי שיחפשו אותו ויחזירו אליה, אך הם לא הצליחו לאתר אותו יותר.
כשפנטיז הרשעית שמעה שיקיר עזב, הלכה מיד למלכת-אם ואמרה "גברתי, אני בטוחה שאלה הם אותם הילדים, אך אחד הנסיכים כבר עזב, ואני בטוחה שיאבד את חייו בדרך. ואני אמצא דרכים דומות להשמיד גם את האחרים." תוכניתה של פנטיז הייתה בטוחה למדי, כי את המים המרקדים היה קשה מאוד להשיג ורבים היו אלה, אשר חשבו כי ימצאו דרך אליהם, אבל שנעלמו כליל.
יקיר נסע שבוע כמעט בלי הפסקה. בסוף הרגיש חום רב. חום זה לא בא מהשמש והוא לא ידע את מקורו, עד שראה בסוף את יער האורות בפסגת הר. העצים בערו שם בלי להיעכל, החום השמיד את הכל סביב, ויצר מדבר ענק לרגלי ההר.
יקיר היה צמא ומחומם מאוד, וכשראה לרגלי ההר באר קטנה, החליט לשאוב ממנו קצת מים לשתייה.
אך אז ראה יונת-בר שנפלה לבאר וכמעט טבעה

כבר. יקיר ריחם עליה והוציא את היונה מהמים וזו אמרה "אדון יקיר, הצלת אותי ואוכל להוביל אותך אל המים המרקדים. המעיין הזה נמצא במרכז היער וניתן להגיע אליו רק במעבר תת-קרקעי."
ואז יונת-בר עפה וקראה לשועלים, גיריות, חולדים, חלזונות, נמלים ועוד יצורים, לחפור באדמה. יקיר ירד מסוסו בפתח המנהרה שאלה חפרו ויונת-בר הובילה אותו אל המעין. שם הנסיך מילא במים את הצנצנת שהביא אתו, וחזר בשלום לעיר.
הוא מצא את כוכבית בגן, מתאבלת עליו תחת עץ, והיא שמחה מאוד כשראתה אותו. לפנטיז נודע מיד שהנסיך יקיר חזר בשלום, ושהנסיכה כוכבית, אחרי שרחצה את פניה במים שהביא, נעשתה עוד יותר יפה מאשר קודם, אם זה היה אפשרי בכלל.
הפעם פנטיז מצאה דרך לעורר בכוכבית רצון לקבל תפוח מעץ מזמר, גם הוא עושה פלאים. שוב הרגיש יקיר שכוכבית משתוקקת לדבר מה, וכשנודע לו הדבר יצא לחפש את התפוח.
בדרכו הוא קיבל הדרכה מאיש צעיר שפגש, אך למרות שרכב זמן רב לא ראה את העץ המבוקש.

לעומת זאת ראה בדרך יונת-בר מעולפת, מתפלשת בעפר. הוא הרים אותה, ניקה ונתן לה לשתות מים ממימיה שלו. וכשהיונה התאוששה אמרה "יקיר הנחמד, כנראה גורלך הוא להציל את חיי, וגורלי להדריך אותך. אתה רוצה להשיג את התפוח מהעץ המזמר. דרקון איום שומר עליו, אבל אני אעזור לך." והיונה הובילה אותו למקום בה יקיר מצא שריון מזכוכית ראי. הוא לבש אותו ויצא אל הדרקון.

הדרקון בעל שני ראשים בא מולו, פולט אש מגרונו. אך דמותו של הדרקון השתקפה במראות שריונו של יקיר והדרקון ראה את בבועתו פעמים רבות, כאילו דרקונים רבים עומדים מולו. הוא נבהל מאוד, ברח והסתתר בפיר עמוק. הנסיך יקיר מצא את העץ התפוח המזמר, מוקף בעצמות רבות של אלה שניסו להגיע אליו לפניו, קטף תפוח אחד, וחזר אתו אל הנסיכה, שלא יכלה לישון כי התגעגעה אליו.

שמחתה הייתה רבה, אך לא כך השמחה של פנטיז, שהבינה ששוב נכשלה במשימתה.

היא המתינה ימים אחדים ואחר כך סיפרה לכוכבית על ציפור ירוקה, שיודעת הכל. שוב השתוקקה כוכבית לדבר חדש, עליו סיפרה פנטיז המרושעת ושוב יצא יקיר להשיג לה אותו.

נודע לו כי הציפור הירוקה יושבת על סלע ענקי באזור קור עז. הוא חיפש דרך לשם ובסוף הגיע למקום. אמנם הסלע היה גבוה מאוד ועליה עליו תלולה, אבל יקיר החליט לנסות לעלות עליו. הוא ראה במרום הסלע ציפור ירוקה, שדיברה ללא הפסק וסיפרה דברים נפלאים. היא נראתה ליקיר שקטה למדי והוא חשב כי לא יקשה לו לתפוס אותה. הוא ירד מסוסו, טיפס במאמץ רב על הסלע וכמעט הגיע אל הציפור, אך פתאום הסלע נפער, והנסיך נפל פנימה לאולם רחב ידיים. באולם עמדו שלוש מאות פסלים או אבירים מאובנים שניסו אף הם להשיג את הציפור. גם יקיר התאבן במקום ונשאר עומד ללא אפשרות לזוז ממקומו או לדבר. הוא יכול היה רק להביט על הדמויות המאובנות כפי שגם הם הביטו עליו.

כוכבית התגעגע מאוד ליקיר שלא חזר, ושמשי,

שראה את געגועיה החליט לצאת ולחפש את בן-דודו יקיר. והוא אמנם מצא את הסלע הגדול ואת הציפור הירוקה, אך גם גורלו היה כפי שהיה של יקיר, וגם הוא נשאר מאובן באולם התת-קרקעי הגדול. אותו הגורל היה גם לאושרי, שהלך לחפש את שני הנסיכים האחרים, וכוכבית נשארה לבדה, עם נקיפות מצפון על כך שבגללה חבריה עזבו אותה.

פנטיז שמחה מאוד כשראתה שהפעם הצליחו תעלוליה, ושמחה עוד יותר כשנודע לה שכוכבית עצמה החליטה לחפש את הנסיכים.

הנסיכה התחפשה לאביר, אך ללא שריונה, ורק קסדה חבשה לראשה. היא הלכה בעקבות הנסיכים וכשהתקרבה לסלע הענקי הרגישה בקור עז. פתאום על השלג ראתה יונת-בר קפואה כמעט למוות. כוכבית הרימה את היונה, חיממה אותה על חזה שלה וכשהיונה התאוששה אמרה "הכרתי אותך למרות שאת מחופשת לגבר. עכשיו שמעי לעצתי. כשתגיעי לסלע אל תטפסי עליו. תישארי למטה ותתחילי לשיר את השיר היפה והמתוק

ביותר שאת מכירה, עד שהציפור הירוקה תשים לב עליך. אז תעמידי פנים כאילו את ישנה והציפור הירוקה תרד כדי להביט בך, ותוכלי לתפוס אותה בקלות."
הכל התרחש כפי שאמרה היונה. כוכבית החזיקה את הציפור ביד בחוזקה והציפור ביקשה להשתחרר.
"אשחרר אותך" אמרה כוכבית "אך קודם תחזירי לי את שלושת האחים שלי."
"תחת לכנף השמאלית שלי תראי נוצה אדומה" אמרה הציפור "תוציאי אותה והכי בה בסלע."
הנסיכה עשתה כך והסלע נפתח מלמעלה למטה. אז יכלה כוכבית להיכנס לאולם הגדול שבו עמדו שלושת הנסיכים יחד עם מאות אבירים אחרים. כוכבית רצה קודם אל יקיר, שלא הכיר אותה תחילה בתחפושת של אביר, ולא יכול היה לזוז או לדבר. אך היא לטיפה את פניו בנוצה האדומה, ויקיר השתחרר מהכישוף. רק כשניסה לדבר עם האביר המשחרר אותו, הבין שזו לא אחרת אלה אהובתו כוכבית. כעת שחררה כוכבית בצורה דומה

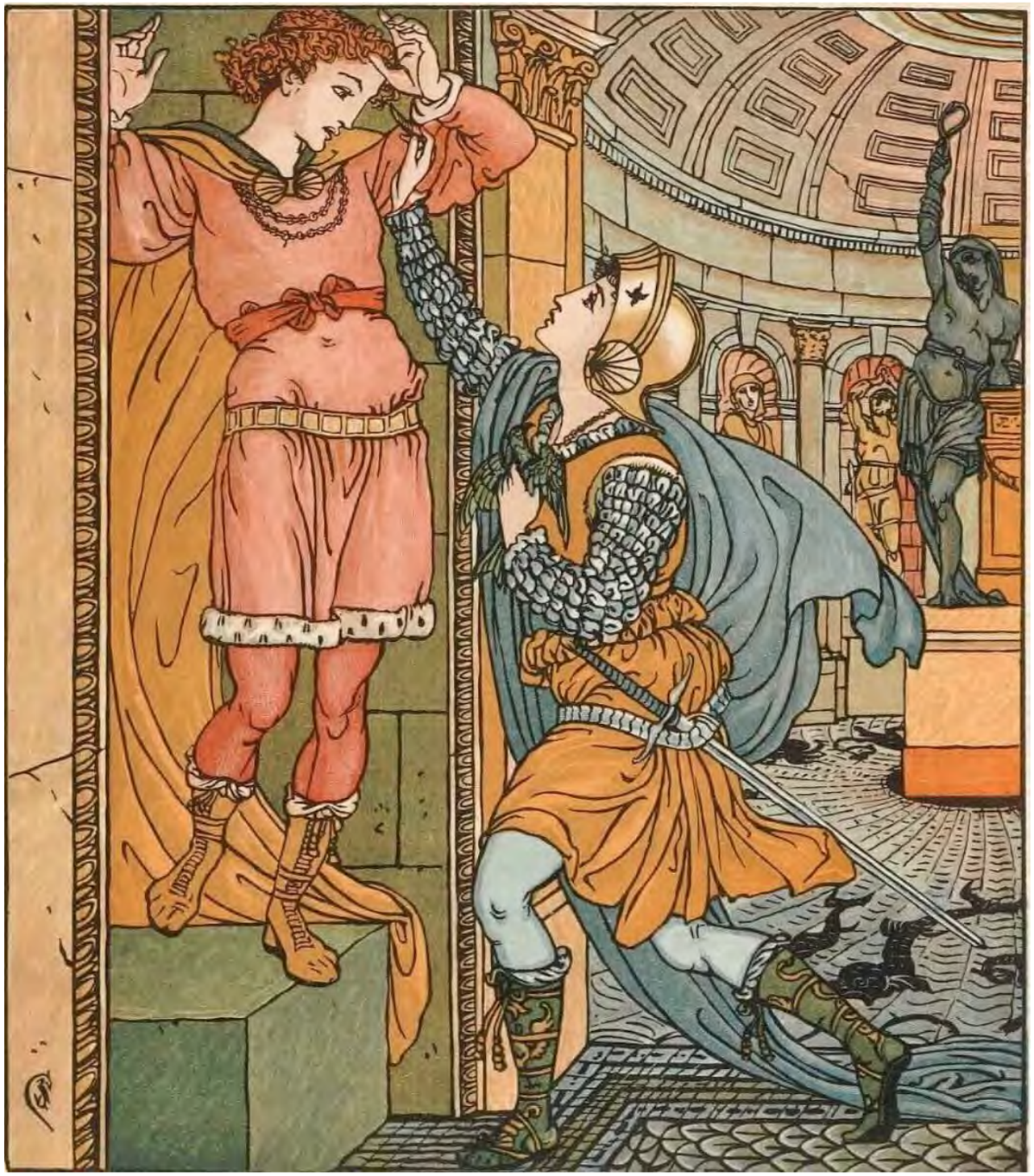

את שני אחיה ואחריהם את כל האבירים שעמדו כבר זמן רב שם באולם.
שלושת הנסיכים חזרו יחד עם כוכבית אל המלך. הציפור הירוקה, זו שיודעת הכל, סיפרה למלך שכוכבית, אושרי ושמשי הם ילדיו ושיקיר בן אחיו. המלכה בלונדין, ששנים כבר התאבלה על ילדיה, שמחה מאוד לראותם שוב, וחיבקה את כולם בזרועותיה.
מלכת האם ופנטיז נענשו קשות על מעשיהם הזדוניים, ותוך זמן קצר נערכה חתונה של כוכבית עם יקיר בן-דודה. מובן שלחגיגה הוזמנו קורסין וקורסינה, וגם הפייה הטובה, שהופיעה תמיד בדמות יונת-בר. וכך הכל הסתיים בשלום.